

Arrest

nr. 106 275 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde dat hij op 8 februari 2013 het Rijk is binnengekomen en diende op 11 februari 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een consultatie van de Europese Vision Databank toonde aan dat verzoeker op 11 februari 2009 een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk. Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 21 februari 2013 een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, aan de Franse autoriteiten. De Franse autoriteiten stemden op 5 maart 2013 in met de terugname van verzoeker.

1.3. Op 13 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten C.S. geboren te (...) , op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Guinee die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 08.02.2013 is toegekomen in België. Drie dagen later, op 11.02.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Guinee te bezitten en geboren te zijn in “Conakry” op 13.09.1985. Uit het Eurodacverslag van 11.02.2013 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Frankrijk. De Franse overheid heeft op datum van 05.03.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.02.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel aanvroeg in Frankrijk. Betrokkene verklaarde verder dat hij C. in Guinee in 2009 per schip via Mauretanië verlaten zou hebben naar Italië. Vanuit Italië zou betrokkene verder gereisd zijn naar Frankrijk waar hij in 2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde in Frankrijk asiel te hebben aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk in een hotel verbleef waarvan hij de naam niet meer weet maar dat in het wijk Saint-Denis was. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende zijn hele asielperiode en nog gedurende een tijd nadien in Frankrijk verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag na zeven maanden zou zijn afgewezen waarna hij bij vriendin Parijs verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij uiteindelijk in Frankrijk zelf naar de ambassade van Guinee geweest zou zijn en dat hij daar een Laissez-passer gekregen zou hebben en dat hij via een vereniging in Frankrijk was die hem geld gaf voor een ticket en dat ook de ambassade geld bijlegde. Betrokkene verklaarde dat hij in 2011 zou zijn teruggekeerd van Frankrijk naar Guinee via een vliegtuig van Air Maroc. Betrokkene verklaarde dat hij uiteindelijk Guinee op 09.02.2013 opnieuw verlaten zou hebben per vliegtuig van Brussels Airlines in het bezit van een vals paspoort van Guinee omdat de familie van zijn verloofde niet akkoord geweest zou zijn met hun huwelijk en dat zijn verloofde tijdens de bevalling overleed en de familie van het meisje nu wraak op hem zou willen nemen.

Met betrekking tot de verklaarde terugkeer van betrokkene naar Guinee in 2011, zijn verklaarde verblijf tot 09.02.2013 in Guinee en zijn verklaarde vertrek vanuit Guinee op 09.02.2013 per vliegtuig naar België, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaarde terugkeer naar Guinee niet het minste bewijs van kan aanbrengen. Betrokkene brengt evenmin bewijs aan van zijn verklaarde vertrek vanuit Guinee naar België op 09.02.2013. Er kan op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat indien hij in het kader van zijn asielaanvraag stelt te zijn teruggekeerd vanuit een andere Lid-Staat van de EU naar zijn verklaarde land van herkomst of het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben, dat men hiervan dan op zijn minst concrete bewijzen en elementen van kan voorleggen en aanbrengen, quid non. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn verklaarde terugkeer naar Guinee en zijn nieuwe vertrek vanuit Guinee naar België aannemelijk te maken, derhalve kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij deze verklaarde terugkeer. Betrokkene stelde weliswaar dat hij inschrijvingsbewijzen zou hebben van zijn school in Guinee maar dat hij deze niet in zijn bezit heeft. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat de DVZ zich niet kan uitspreken over documenten die men niet in zijn bezit heeft of die niet aan de DVZ worden voorgelegd. Bovendien staat het ieder vrij om zich in een school in te schrijven en daar eventueel voor te betalen zonder dat men ook effectief en/of fysiek in deze school aanwezig zou zijn of zijn geweest. Rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene geen enkel concreet bewijs van zijn verklaarde terugkeer, verblijf en vertrek uit Guinee, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze verklaarde terugkeer op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 11.02.2013, de verklaringen van betrokkene dat hij in Frankrijk asiel aan vroeg en zijn verklaarde terugkeer naar Guinee op geen enkele wijze aannemelijk kan maken, werd op 21.02.2013 een te rug name verzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Franse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Franse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten

op 05.03.2013 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een te rug keer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen echte redenen heeft om niet naar Frankrijk te gaan maar dat hij daar niemand kent. Gevraagd of hij in België wel mensen kende, stelde betrokkene dat hij in België ook geen mensen kent maar dat de smokkelaar hem gezegd had dat hij in België asiel kon vragen en dat hij niet verder wilde reizen naar Frankrijk omdat hij daar geen kennissen meer heeft (DVZ, vraag 40). Betrokkene haalt derhalve geen concrete redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Frankrijk, zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij in Frankrijk niemand kent en geen kennissen meer heeft, houden bovendien geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene verklaarde bovendien zelf dat hij in België evenmin mensen kent (DVZ, vraag 40).

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Frankrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.02.2013 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze opgegeven reden om specifiek in België asiel aan te vragen, met name omdat het de keuze van de smokkelaar was, dient te worden opgemerkt dat het volgen van de keuze van de smokkelaar van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije

keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.02.2013 dat hij altijd pijn heeft aan zijn gewrichten, dat hij niet precies weet welke ziekte het is en dat hij een afspraak zou hebben met de dokter. Betrokkene verklaarde verder dat zijn moeder hetzelfde gehad zou hebben en dat zij daaraan zou overleden zijn (DVZ, vraag 39).

In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij altijd al pijn gehad heeft aan zijn gewrichten, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een te rug keer naar het land van terugname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde."

1.4. Op 18 maart 2013 diende verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.3. bedoelde beslissing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat verworpen werd door arrest 99 260 van 19 maart 2013.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §§ 1 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient verzoeker, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend andermaal de schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde beslissing vorderen. In afwijking van het vierde lid van artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure ingesteld wordt indien de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. Verzoeker heeft in casu op 18 maart 2013 een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing gevorderd bij uiterste dringende noodzakelijkheid. Uit het arrest nr. 99 260 van 19 maart 2013 van de Raad blijkt dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is verworpen omdat niet werd voldaan aan de voorwaarde van een ernstig middel zoals bepaald in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet, zodat samen met verwerende partij dient te worden vastgesteld dat de thans voorliggende (opeenvolgende) vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet ontvankelijk is. De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij in haar nota, is gegrond.

2.2. Uit een aanvulling van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 april 2013 vertrokken is naar Frankrijk, het land dat verantwoordelijk geacht werd voor verzoekers asielaanvraag en zijn verantwoordelijkheid ook had aanvaard.

Dit wordt ter terechtzitting niet ontkend door de verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Ter terechtzitting bevraagd naar het belang van verzoekende partij bij de handhaving van het beroep, gelet op het feit dat zij zich niet meer bevindt op het Belgisch grondgebied, stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), *quod non in casu*.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA